

Arrest

nr. 229 052 van 20 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 augustus 2019 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op X.

Op 28 oktober 2017 laat de verzoekende partij een aankomstverklaring bij de stad Mechelen opmaken.

Op 31 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor asiel en migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt op dezelfde dag aan de verzoekende partij betekend.

Op 5 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor asiel en migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt op dezelfde dag aan de verzoekende partij betekend.

Op 5 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor asiel en migratie de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : N. (...)

voornaam : A. (...)

geboortedatum : 20.08.1992

geboorteplaats : Nador

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias: N. W. (...), “20/08/1995; Nh. W. (...), “20/08/1995.

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 05/08/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 31/03/2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart een partner in België te hebben, de genaamde E. (...). Hij geeft niet meer informatie (naam, adres). Betrokkene geeft geen bewijs dat hij een feitelijk gezin vormt met zijn partner. Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. De verzoekende partij betoogt dat zij tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 augustus 2019 dat met de bestreden beslissing gepaard gaat eveneens een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend. Indien het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 augustus 2019 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vernietigd, dan dient ook de bestreden beslissing vernietigd te worden.

2.1.2. Bij arrest van 20 november 2019 met nummer 229 051 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing die tegen het bevel om het grondgebied te verlaten werden ingediend. Het betoog van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag. Het eerste middel is onontvankelijk.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 1, §1, 8° van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. De verzoekende partij betoogt dat haar een inreisverbod van twee jaar opgelegd werd *“voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. De verzoekende partij wijst erop dat artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet enkel grondslag biedt voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden. De verzoekende partij vervolgt dat deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn, waarbij de Belgische wetgever daarnaast ook in de uitzonderlijke situatie van het nationale inreisverbod heeft voorzien. Dit nationaal inreisverbod vindt steun in artikel 25, lid 2 laatste zin van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (*lex specialis*) waardoor men een onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst kan zetten. De verzoekende partij betoogt dat de situatie waarbij een inreisverbod niet beperkt tot België wordt en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten *“tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*, zoals in de bestreden beslissing, geen wettelijke grondslag vindt in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken p. 124).

2.2.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij over een verblijfstitel voor een lidstaat die het Schengenacquis ten volle toepast, beschikt. Tijdens haar gehoor van 5 augustus 2019 stelt de verzoekende partij voorheen verbleven te hebben in Spanje, doch brengt ze geen begin van bewijs bij dat ze over een verblijfstitel voor Spanje beschikt. Bijgevolg ontbeert de verzoekende partij belang bij het door haar aangevoerd middel. Dit middel is onontvankelijk.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

2.3.1. De verzoekende partij betoogt dat *“1. Verzoeker wijst op de voorbereidende werken van artikel 74/11 Vreemdelingenwet en stipt hierbij aan dat hieruit blijkt dat “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 20112012, nr. 53K1825/001, 23)”*.

Met verwijzing naar de rechtspraak van de Raad wijst verzoeker erop dat de duur van het inreisverbod een beslissend onderdeel is en dat indien dit onderdeel aangetast is door een motiveringsgebrek, dit de vernietiging van het geheel van de beslissing voortbrengt.

Uit de bepalingen van artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet blijkt dan ook dat de gemachtigde onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen.

Artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet dient dan ook in die zin te worden begrepen dat de gemachtigde gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat hij hierbij ook op zorgvuldige wijze de “specifieke omstandigheden” van de betrokken vreemdeling in rekening dient te nemen.

Verzoeker wijst erop dat het hoorrecht inhoudt dat hij op dienstige wijze zijn argumenten moet kunnen laten gelden ten aanzien van de beslissingen die men wil nemen. Met verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State (RvS 15 december 2015, nr. 233.257) geeft verzoeker aan dat de garanties vervat in het hoorrecht gelden ten aanzien van elke beslissing met een ander doel, zoals een inreisverbod.

Verzoeker wijst in die zin tevens op de invulling die het Hof van Justitie geeft aan het hoorrecht, waaruit blijkt dat de vreemdeling in het beslissingsproces de vreemdeling moet uitnodigen om zijn argumenten op nuttige en effectieve wijze uiteen te zetten (zie o.a. het arrest Boudjlida, C-249/13). Artikel 74/11 Vreemdelingenwet vormt immers een gedeeltelijke omzetting van richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), meer bepaald van artikel 11. Door het nemen van het inreisverbod, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Verzoeker wijst tevens op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat voorziet in de vereiste van het rekening houden met alle omstandigheden eigen aan het geval.

Verzoeker bepleit dat met deze omstandigheden geen rekening werd gehouden en dat hij evenmin in de gelegenheid werd gesteld om te worden gehoord zodat hij deze elementen had kunnen bijbrengen.

2. In de bestreden beslissing blijkt uit de motieven dat zowel de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod als de beslissing tot het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod (vastgesteld op twee jaar), zijn ingegeven door het niet-reglementair verblijf van verzoeker in België.

De gemachtigde geeft in de bestreden beslissing aan dat verzoeker niet heeft getracht zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier te regulariseren en dat hij zich evenmin heeft aangemeld bij de gemeente of het bewijs levert dat hij op hotel verblijft. Verder wordt kenbaar gemaakt dat de gemachtigde aangeeft dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten van 31 maart 2019. Deze elementen worden eveneens betrokken in de beoordeling van de precieze duurtijd van het inreisverbod, aangezien de gemachtigde wijst op “het belang van de immigratiecontrole” en dat verzoeker “niet getwijfeld” heeft “om op illegale wijze in België te verblijven”.

Verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing echter niet op een zorgvuldige wijze is voorbereid en niet is gestoeld op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet werd hierdoor evenmin rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Uit de opgesomde elementen door de gemachtigde kan niet worden afgeleid dat er in hoofde van verzoeker een “risico op onderduiken” zou bestaan – zoals door de gemachtigde wordt aangegeven in de bestreden beslissing. Dat verzoeker twee jaar in België verblijft, zonder in het bezit te zijn van een legaal verblijf, betekent niet dat hij automatisch geacht kan worden zich te willen onttrekken van de verplichting om het grondgebied te verlaten indien de verwerende partij dergelijke beslissing zou nemen. De afwezigheid van het indienen van een verblijfsaanvraag kan er immers eveneens op wijzen dat verzoeker geen (hardnekkig) verlangen heeft om zich op duurzame wijze te willen vestigen in België, minstens niet in die mate dat – indien de verwerende partij een verplichting zou opleggen aan verzoeker om het grondgebied te verlaten – hij zich hieraan zou willen onttrekken.

Er zou evenwel een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zijn aan verzoeker op 31 maart 2019. Verzoeker betwist dat dit het geval is. De verzoekende partij merkt bovendien op dat, indien men

stelt dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven een eerdere verplichting om het grondgebied te verlaten, minstens moet blijken dat deze beslissing kenbaar werd gemaakt aan verzoeker. Het kenbaar maken van een beslissing vereist eveneens dat verzoeker in staat werd gesteld om een beslissing, indien deze hem werd afgegeven, te begrijpen in een taal die hij meester is. Het individueel onderzoek van de gemachtigde, zoals vereist door artikel 1, §2 Vreemdelingenwet, is er immers op gebaseerd dat verzoeker een uitdrukkelijke verplichting tot het verlaten van het grondgebied moedwillig (wetens en willens) naast zich heeft neergelegd. Dit veronderstelt dat verzoeker duidelijk heeft kunnen begrijpen wat de verplichting is die werd opgelegd door verweerder én welke gevolgen hieraan kunnen gesteld worden indien verzoeker deze terugkeerverplichting niet zou opvolgen.

Uit de motivering in de bestreden beslissing kan evenwel niet worden opgemaakt of de gemachtigde heeft nagegaan of verzoeker, indien zou blijken dat een bevel om het grondgebied te verlaten op 31 maart 2019 werd betekend, in staat werd gesteld om werkelijk kennis te nemen van de inhoud van deze beslissing en de opgelegde verplichting om het grondgebied te verlaten (en de gevolgen van het negeren van een dergelijk bevel), terwijl de gemachtigde ervan uit gaat dat verzoeker moedwillig (wetens en willens) het bevel om het grondgebied te verlaten naast zich heeft neergelegd.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 74/11 Vreemdelingenwet bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Bovenvermelde elementen dienden eveneens betrokken in de beoordeling van de precieze duurtijd van het inreisverbod, aangezien de gemachtigde wijst op “het belang van de immigratiecontrole” en dat verzoeker “niet getwijfeld” heeft “om op illegale wijze in België te verblijven”. Verzoeker benadrukt in het bijzonder dat het, al dan niet, bewust (wetens en willens) negeren van een opgelegd bevel om het grondgebied te verlaten een belangrijke omstandigheid is die eigen is aan het geval. Derhalve diende de gemachtigde des te meer na te gaan of verzoeker moedwillig een bevel om het grondgebied te verlaten (zoals dit zou ter kennis gebracht zijn op 31 maart 2019) zou hebben genegeerd (zoals hierboven vermeld). Deze stelling wordt thans echter aangenomen door de gemachtigde, zonder dergelijk onderzoek.

De verzoekende partij moet hierom vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissing is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 74/11 Vreemdelingenwet samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.3.2. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van de door de verzoekende partij geschonden geachte bepalingen van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luiden als volgt: “§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Hieruit volgt dat een inreisverbod van maximum drie jaar wordt opgelegd wanneer er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift niet dat in casu haar een inreisverbod opgelegd wordt op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De stukken van het dossier bevestigen dat de verzoekende partij in het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat en dat op dezelfde dag werd uitgereikt, geen termijn voor vrijwillig vertrek kreeg toegekend.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing ten onrechte op het risico op onderduiken wordt gebaseerd, wijst de Raad erop dat in het bestreden inreisverbod louter de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) die hebben geleid tot het niet langer toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, worden herhaald. De bestreden beslissing gaat immers gepaard met voormelde beslissing. De verzoekende partij betwist vervolgens het vastgestelde risico op onderduiken. Dit betreft een motief dat eigenlijk is verbonden met de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, meer bepaald de hierin vervatte beslissing om dit bevel niet langer gepaard te laten gaan met een termijn voor vrijwillig vertrek. Alhoewel deze beslissing gepaard gaat met de bestreden beslissing, maakt deze beslissing als dusdanig niet het voorwerp uit van huidig beroep. Bij arrest van 20 november 2019 met nummer 229 051 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing die tegen het bevel om het grondgebied te verlaten werden ingediend.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod verder te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, geleid op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Er dient te worden vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Deze motivering staat los van het motief waarom er een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. De duur van het inreisverbod wordt op twee jaar bepaald, met name *“niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven”* en *“het belang van de immigratiecontrole.”* Hierbij wordt tevens uiteengezet dat bij de beslissing rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen. De verzoekende partij verklaart immers geen minderjarige kinderen of medische problemen te hebben. Vervolgens wordt ingegaan op de voorgehouden relatie van de verzoekende partij met E. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij over deze persoon niet meer informatie kan geven. Bijgevolg wordt geen bewijs bijgebracht dat zij een feitelijk gezin vormen.

De verzoekende partij betoogt dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing niet werd gehoord. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37). Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

De Raad wijst erop dat het inreisverbod een maatregel betreft met een eigen juridische draagwijdte die verschilt van een verwijderingsmaatregel. Een verwijderingsmaatregel is erop gericht een vreemdeling

het land te doen verlaten terwijl een inreisverbod erop gericht is een vreemdeling de toegang tot het grondgebied en het verblijf te ontfangen nadat hij het land heeft verlaten. Het houdt in dat het bestuur niet kan volstaan een vreemdeling alleen te horen met betrekking tot een verwijderingsmaatregel die het beoogt te treffen maar de vreemdeling ook moet horen met betrekking tot een inreisverbod dat het eveneens wenst op te leggen (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.257 en RvS 7 juni 2018, nr. 241.738).

Voor het nemen van de bestreden beslissing werd de verzoekende partij gehoord. Uit het gehoorverslag zelf blijkt dat de verwerende partij aangegeven heeft dat de verzoekende partij in het kader van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten gehoord werd. Noch uit de uitleg die in de vragenlijst wordt verschaft, noch uit de vragen zelf, kan afgeleid worden dat de verzoekende partij kon weten dat eveneens een inreisverbod zou worden opgelegd.

De Raad dient er daarnaast op te wijzen dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, zodat zelfs niet blijkt dat zij enig belang heeft bij haar grief dat zij niet werd gehoord.

In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat – bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van haar geval of enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening werd gebracht.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoont dat de verwerende partij, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS